

ikke have anden Betydning end den, at være en Advis, der gives til Privilegiehaverne om, at Privilegiet under de nævnte Forhold eventuelt vil blive taget tilbage, men Retten for Administrationen til under hvilke som helst Omstændigheder at gøre det, naar den finder det for godt, bliver ikke officeret derved. Vi have nu truffet den Aftale med Indenrigsministeren, og han har erklæret sig villig til ved en Udtalelse her i Salen at bekræfte det, at saa længe han er Minister, vil der ikke blive udstedt noget Privilegium til autoriserede Tidender paa andre Vilkaar end de samme, som ifølge det her anførte ere gældende for Bladet „Nordjylland“. Dette vil altsaa være en foreløbig Ordning, som i alt Fald under den nuværende Ministers Administrationstid vil forblive gældende, medmindre der opnaas Enighed om noget andet, om en fastere og varigere Ordning end denne, der efter sin Karakter kun er bestemt til at være midlertidig. — Hermed tror jeg at have gennemgaaet alt, hvad jeg har at berøre vedrørende Indenrigsministeriet. Der er, som sagt, ikke mere paa Ændringsforslagslisten, og der er heller ikke andre Spørgsmaal uden for Ændringsforslagslisten, som give mig Anledning til videre Omtale.

K. M. Klausen: Jeg har paa § 26 stillet et Forslag om at yde en Understøttelse paa 500,000 Kr. til arbejdsløse. Arbejdsløsheden er et af de alvorligste og et af de sørgeligste sociale Spørgsmaal. Det er et Spørgsmaal, som Lovgivningsmagten ikke hidtil har villet beskæftige sig med. Man kan godt forstaa, at Lovgivningsmagten søger saa vidt muligt at gaa uden om dette Samfundsonde og lade, som om det ikke eksisterer. Men det forekommer mig, at man ikke har Ret til, naar man ser, hvorledes Arbejdsløsheden breder sig mere og mere, at staa som en ligegyldig Tilskuer, der ikke gør noget for at søge at forhindre Ondet. Jeg tror nu ganske vist ikke, at man er i Stand til at udrydde Arbejdsløsheden, fordi Arbejdsløsheden er saa nøje knyttet til hele den nuværende Samfundsordning. Denne, der hviler paa det kapitalistiske System, medfører, og maa nødvendigvis medføre Arbejdsløshed, og

saa længe vi opretholde den nu bestaaende Samfundsordning med den kapitalistiske Udbygning, vil man ikke kunne slippe fri for Arbejdsløsheden. Den vil melde sig med større eller mindre Styrke, men den vil uundgaalig komme.

Arbejdsløsheden er sikkert en af de frygteligste Fjender for Arbejderstanden. Den rammer skyldige saavel som uskuldige, og der er ingen mere uhyggelig Gæst at faa ind i et Arbejderhjem end netop Arbejdsløsheden, der er ingen Gæst, der kan plyndre et Hjem Stykke for Stykke saaledes som Arbejdsløsheden. Hvad der er samlet sammen ved mange Aars Sparommelighed og mange Aars Flid, det kan Arbejdsløsheden sprede til alle Sider. Stykke for Stykke kan Hjemmet blive opløst. Og ikke alene plyndres Hjemmet, man har ogsaa mange Eksempler paa, at Folk maa trække deres Klæder af for at kunne skaffe sig det allernødvendigste til Livets Ophold. Hvis det gamle Ordsprog: „Ingen Guldring er saa rød, uden at den maa brydes for Brød“, passer noget Sted, saa passer det ganske sikkert i arbejdsløses Hjem. Der maa selv de kæreste Stykker, dem, hvortil de bedste Minder knytte sig, springe, det foreligger der mange Eksempler paa. Arbejdsløsheden knækker Modet hos Manden og Konen, den tager Smilet bort fra Barnets Mund og Sundheden fra dets Kinder. Det er, kan man sige, den uhyggeligste Gæst, nogen kan faa inden Døre.

Af Arbejdsløshed kan der være to Slags. Der kan være den sæsonmæssige Arbejdsløshed, som der ikke er noget at sige til. Arbejderne vide i hvert Fald forud, hvornaar den kommer, og vide ogsaa saa omtrent nogenlunde, hvor længe den varer under normale Forhold. Det gælder i en Række Fag, særlig Bygningsfagene. Bygningshaandværkerne vide, at der i de allerfleste Vintre kommer Perioder, hvor Arbejdet naturligt standser. Andre Fag, som Skrædderfaget, vide ligeledes, at Arbejdet falder sæsonmæssigt, og at der kommer Perioder, hvor der er lidt eller intet at bestille. Den Slags Arbejdsløshed er der derfor ikke noget at sige til, i hvert Fald kommer den til regelmæssige Tider, og Folk ville i Forvejen delvis kunne